

Андрос М.Є.

Старший викладач кафедри відкритих освітніх систем
та інформаційно комунікаційних технологій
ДЗВО «Університет менеджменту освіти», м. Київ

ТБЮТОРСТВО В УКРАЇНСЬКИХ РЕАЛІЯХ ОРГАНІЗАЦІЇ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Одним із сучасних напрямків розвитку й удосконалювання системи освіти є використання інноваційних педагогічних технологій на базі комп'ютерних телекомунікацій.

Наразі, в даному випадку, будемо говорити про дистанційне навчання як одну із основних, інституційних форм здобуття освіти [1]. Особливо гостро дане питання постало із настанням карантинних обмежень, пов'язаних із COVID-19. В ситуації соціального дистанціювання в першу чергу опинилась система освіти України. Не зважаючи на велику кількість нормативно-правових документів, що регламентують існування та запровадження дистанційного навчання в закладах освіти, весною 2020 року українська система освіти опинилась в ситуації, коли освітній процес майже зупинився. Окреслимо основні причини виникнення даної ситуації.

В першу чергу, – неготовність технологічна, про що йшлося ще в стратегічному дослідженні Українського інституту майбутнього в 2019 році (неохопленість мережею Інтернет всіх регіонів України; технічна недосконалість, або майже повна відсутність, складного девайс-обладнання в закладах освіти і т.п.) [3]. По-друге, – психологічна неготовність та інформаційно-цифрова некомпетентність як адміністративно-управлінського персоналу закладів освіти, так і педагогів, щодо використання єдиної форми здобуття освіти, що залишилась доступною - дистанційної. Окрема тема обговорення – готовність (як психологічна, так і технологічна) здобувачів освіти. Ситуація була, в повному розумінні, стресовою.

Що, в першу чергу намагались зробити освітяни? Це намагання використати існуючі, часом зовсім незрозумілі, **технології дистанційного навчання**, - і, таким чином, намагання перевести формат очно-урочної взаємодії із здобувачами освіти в дистанційний. В першу чергу, відбувалося освоєння певних веб-ресурсів, що дозволяють проводити заняття он-лайн (вебінарні платформи типу ZOOM, Google Meet, Jitsi Meet, Scype, Microsoft Teams, Big Blue Button і т.п., здебільшого, «хмарних» ресурсів). Крім цього, для миттєвого обміну інформацією використовувались деякі веб-сервіси, по типу Viber, Messenger. Найбільш підготовлені заклади освіти використовували для об'єднання всіх освітніх зусиль платформи G-Suite (ресурс Google Classroom), або, зовсім нечасто, можливості Microsoft Office 365. Крім цього, були намагання використовувати відео-записи класичних уроків викладачами-предметниками через демонстрацію державними каналами телебачення. Знов таки, після примусового переведення України на повну цифровізацію телемережі, деякі регіони країни залишились без доступу до державних каналів телебачення.

В Україні так і не відбулося в 2020 році впровадження єдиної національної платформи дистанційного навчання. Були і є рекомендовані МОН України для закладів повної загальної середньої освіти певні, досить потужні, до речі, веб-платформи дистанційного навчання власне українського виробника (Classtime, Класна оцінка, На урок, Всеукраїнська школа онлайн (5-11 класи). На сьогоднішній момент, підкреслимо, **єдиної національної платформи дистанційного навчання в Україні не існує**. Краще виглядає ситуація для закладів вищої та післядипломної освіти, де вже значний час (наприклад, в ДЗВО «Університет менеджменту освіти) використовуються різні платформи дистанційного навчання (по типу “Веб-клас ХПІ”, MOODLE, E-Front, MS Office 365, GSuite) як на рівні магістерської підготовки, так для забезпечення проведення

дистанційних етапів курсів підвищення кваліфікації. Але таких прикладів, нажаль, на сьогодні, мало.

Відтак, потрібно розуміти, що дійсно розгортання та підтримання повноцінної системи дистанційного навчання в закладі освіти — це цілий комплекс технологій розвитку і вдосконалення різних складових освітнього процесу, які використовуються у взаємозв'язку та взаємовпливі. Спільна дія цих технологій має дуже складний і гнучкий характер. Вона не може бути забезпечена просто сумою технологій. Специфіка полягає в тому, що технології підключаються до процесу в потрібний час за результатами спостереження навчального процесу викладачем [2].

Формальне навчання переживає кризу мотивації. На сьогодні маємо розуміти, що повернення до класичної, класно-урочної системи освіти у світі, і в Україні, не виключення, не станеться. Відбудеться перехід до змішаної, віддаленої, можливо, виключно дистанційної, форми здобуття освіти. Можна по різному реагувати на цю даність, що йде у фарватері так званої технологічної революції версії 4.0 (стирання меж між фізичними, біологічними, цифровими сферами), але маємо якимось чином враховувати ці виклики.

В першу чергу, дана трансформація має стосуватися докорінного перегляду перепідготовки та підвищення кваліфікації адміністративно-управлінського та педагогічного персоналу щодо розвитку, або навіть формування, інформаційно-цифрової компетентності. По-друге, має реалізуватися підготовка та навчання нової формації як управлінського персоналу закладів освіти усіх рівнів, так педагогічного персоналу, який і буде реалізовувати політику запровадження та реалізації нових форм здобуття освіти. Мова має йти на державному рівні про підготовку нового типу викладача (можливо навіть унормованість **нового державного стандарту**) — **викладача-тьютора**. Крім цього, — продовження вдосконалення процесу підготовки фахівців спеціальності 015 «Професійна освіта (Цифрові технології)».

Тьютор (від англ. Tutor – учитель) – фахівець дистанційного навчання, який веде індивідуальні або групові заняття із здобувачами освіти, репетитор, наставник. Тьютор – ключова фігура в дистанційному навчанні, яка відповідає за проведення занять зі здобувачами освіти.

Аналізуючи досвід зарубіжних університетів, можна бачити, що в більшості випадків розробник освітнього курсу і тьютор — одна і та ж особа. Багато досвідчених викладачів закладів вищої освіти віддають перевагу при проведенні занять зі студентами денної форми навчання, використанню технологій дистанційного навчання. В університетах, – тьютори помічники викладача, здебільшого аспіранти або старші студенти.

Разом з тим, можуть бути понятійні аналоги по типу тренер з майнд-фітнесу, цифровий куратор, інструктор, едвайсер, коуч, фасилітатор, ментор, андрагог-куратор, організатор проектного навчання, розробник освітніх траєкторій. Це все – професії майбутніх десяти-двадцяти років, вони вже приходять в практику українських закладів освіти, адаптуючись із західних педагогічних методик.

Таким чином, що тьютор дистанційного навчання в українських реаліях – це новий тип викладача, підготовка якого має відбуватися за окремими магістерськими програмами, або шляхом докорінної перепідготовки викладачів, педагогів, не зважаючи на гендерні та вікові відмінності. Це також, – окремі вимоги до психо-фізіологічних характеристик особистості викладача, враховуючи, що дистанціювання в спілкуванні, віртуалізація та цифровізація освітнього процесу передбачає специфічне світосприймання та світосприйняття.

Перелік використаної літератури:

1. «Про освіту»: Закон України від 05.09.2017 р. № 2145-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19/conv#n131>

2. Тьютор дистанційного та змішаного навчання: посібник / В.М. Кухаренко. Київ: Міленіум, 2019. 307 с.

3. Україна – Learning Nation / Український інститут майбутнього. 2018. URL: <https://strategy.uifuture.org/ukraina-learning-nation.html>

Бажан В.М.

студентка

Вінницький національний технічний університет

Романюк О.Н.

професор, д. т. н., завідувач кафедри програмного забезпечення

Вінницький національний технічний університет

Романюк О.В.

доцент, к. т. н., завідувач кафедри програмного забезпечення

Вінницький національний технічний університет

АНАЛІЗ РИНКУ ВІДЕОКАРТ 2020 РОКУ

Відеокарта [1] — електронний пристрій, частина комп'ютера, призначена для генерації та обробки зображень з подальшим їхнім виведенням на екран. Комп'ютерні компанії розробляють нові технології обробки та виводу зображень на монітор з метою досягнення високої продуктивності та реалістичності. Часто використовуються вже класичні технології, до яких додаються нові властивості.

Nvidia, AMD і Intel – головні виробники графічних процесорів, які займають 99% усього ринку.

Відеокарти AMD стали використовувати частіше, їх частка на ринку склала 16,5% в листопаді 2020 р. Збільшення відбулося за рахунок зниження частки лідера - NVIDIA, на яку припадає 73,9% [2].